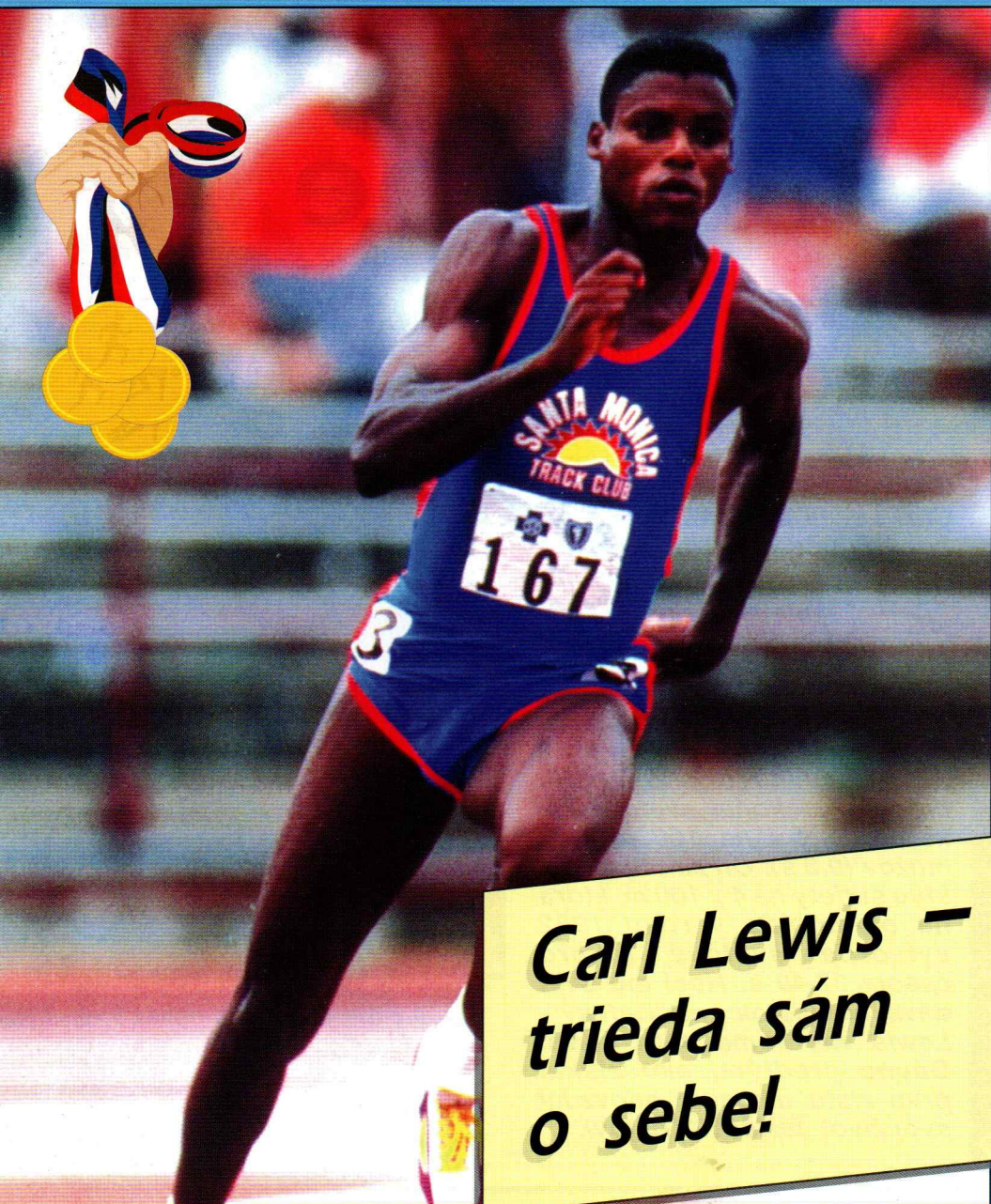

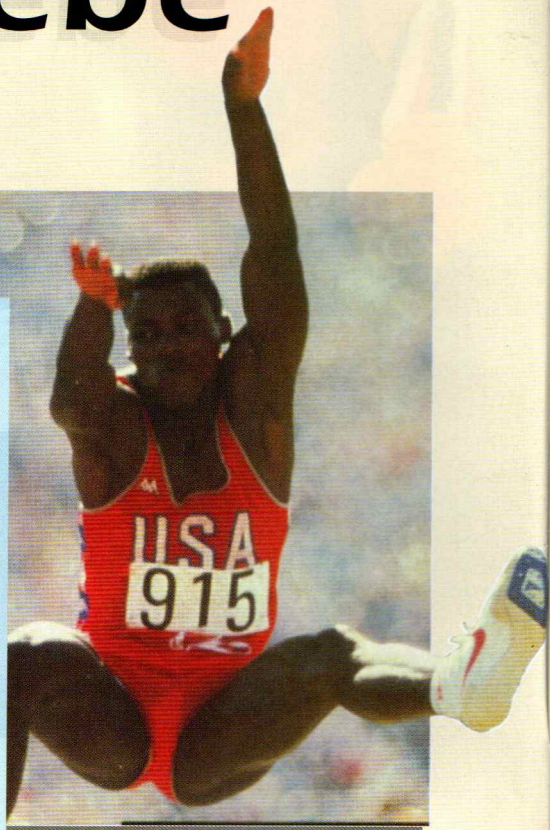
HLAS

**Carl Lewis –
trieda sám
o sebe!**

Carl Lewis - trieda sám o sebe

Carl Lewis prekonal toľko rekordov, že je triedou sám o sebe. Ťažko uveriť, že mu v pätnástich rokoch povedal tréner na strednej škole, že je hanbou školy a že nikdy nevyunikne ani v atletike ani v živote. Vyhrál osem zlatých medailí, trikrát po sebe zvíťazil v skoku do diaľky na olympijských hrách a prekonal svetový rekord v behu na 100 metrov mužov (9,8 s). On zaistil víťazstvo štafety na 4 x 100 m, ktorá na olympiáde v roku 1992 vytvorila svetový rekord časom 37,40 s. Hoci mu svet dáva prívlastok „nadľudský“, Lewis vie, komu patrí sláva. Dávno predtým, ako získal prvú zlatú medailu, odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi.

„Keď som pozval Ježiša do svojho života, prijal som Ho ako Pána. Vtedy som tiež zistil, že mám veľa priateľov – kresťanov, ktorí ma podporujú,“ hovorí. „Títo priatelia tu boli v ťažkých chvíľach, aby ma zdvihli a povzbudili,

nasmerovali správnym smerom – k Bohu. „V jednom období musel Lewis v dôsledku infekcie nosných dutín rozmýšľať o odchode. Zdalo sa, že sa potichu rozlúči so športom, ktorý mu priniesol slávu. Nestalo sa to však a teraz to vyzerať tak, že by sa znovu mohol zúčastniť na olympijských hrách.

V roku 1992 napriek zraneniu šprintéra nesklamal 65 000 svojich priaznivcov na štadióne. Svoj druhý úsek zabehol za 8,8 sekundy, čím zvýšil náskok družstva Spojených štátov z jedného na sedem metrov. Omladený vo svojom víťazstve, citoval žalm 103:5, ktorý hovorí, že Boh: „ti sýti život dobrými vecami, mladost' tvoja sa obnovuje ako orol.“ Hovorí: „Žijeme vo veľmi prirodzenom svete a niekedy si myslíme, že to našou prácou dosahujeme úspechy v tom, čo robíme. V skutočnosti nám k tomu pomáha milosť Božia a Jeho ochrana.“

Carl Lewis: Ježiš je jednotka a ja som pripravený vstať a povedať to. Mal som veľmi dobrú kariéru, ale nie bez výziev a problémov. V tých okamihoch som si uvedomoval, aký dôležitý je Ježiš v mojom živote a ako veľmi ho potrebujem. Mnohokrát som si stanovoval ciele. Pre tieto ciele však musím existovať motivácia – moja motivácia je pri-nášať Bohu slávu. Na atlétoch sa často hľadí ako na vzory. V úlohe takéhoto vzoru je mojou túžbou smerovať ľudí ku Kristovi.

Keď nás na olympijských hrách v roku 1988 v juhokórejskom Soule štartér volal na štartovaciu čiaru, znovu som stál zoči – voči najlepším svetovým atlétoch. Bežal som nielen za seba a svoju krajinu, ale tiež za svojho Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista.

V roku 1984 sa mi dostalo požehnaní súťažiteľ v štyroch disciplínach a vyhral štyri zlaté medaily. Pri pohľade späť vidím, že som sa ocitol v rôznych situáciach a vždy to bol Pán Ježiš, ktorý mi umožnil získať sebadôveru, silu a motiváciu byť najlepší. Predtým, než som odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi, zažil som mnohé ťažké chvíle. Bol som

malý, chudý a nie veľmi rýchly. V prvých ročníkoch strednej školy ma v pretekoch dokázala poraziť i moja sestra Carol. Ľudia na mňa často pozerali zhora. Bolo to na Houstonskej univerzite, kde som začal trénovať pod vedením Toma Telleza, keď som začal mať nejaké úspechy na celoštátnej úrovni.

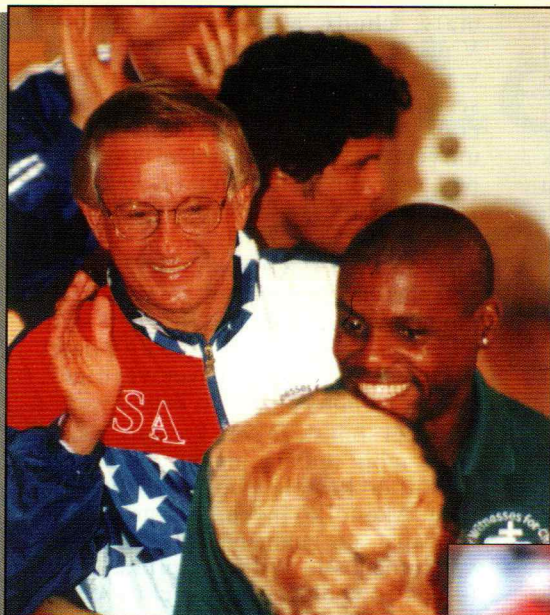
V júni roku 1981 som zažil niečo, čo zmenilo môj život. Bol som na šampionáte NCAA v Baton Rouge v štáte Louisiana, keď ma môj blízky priateľ Willie Gault, prekážkar svetovej triedy, pozval na bohoslužby do kaplnky.

Myslel som si, že som kresťan. Nakoniec, moji rodičia ma po celý život brávali do kostola a bol som Američanom. Ako toľko iných ľudí, ani ja som nechápal, čo znamená byť kresťanom v skutočnosti. Willieho priateľ Sam Mings zo spoločnosti „Laickí svedkovia pre Krista“ hovoril o Ježišovej láske k ľudstvu. Hovoril o tom, ako Ježiš prišiel na zem, žil život bez hriechu, zomrel na kríži a znovu vstal. Sam vysvetľoval, že potrebujeme mať osobný vzťah k Ježišovi Kristovi.

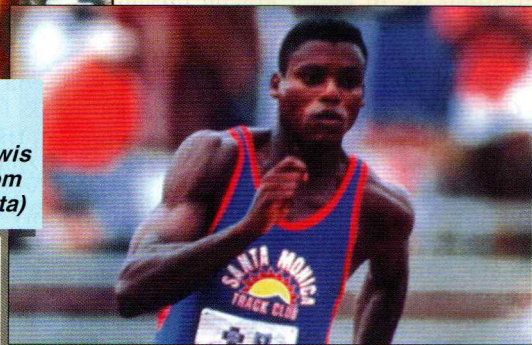
V to popoludnie som vyhral súťaž v skoku do diaľky

V to popoludnie som vyhral súťaž v skoku do diaľky a neskôr som znovu išiel na bohoslužbu do kaplnky. Na tomto stretnutí bola postavená otázka: „Keby ste dnes mali zomrieť, ste si istý, že by ste sa dostali do neba?“ Vedel som, že musím usporiadať svoje vzťahy s Bohom. Pozvanie Ježiša do môjho života predstavovalo obrat nielen v mojej kariére, ale – čo je dôležitejšie – i v mojom duchovnom živote.

Na olympiáde v roku 1984 som zažil uskutočnenie sna. Vyrovnanie rekordu Jesse Owensa bolo pre mňa poctou a požehnaním. Mnoho ľudí nechápalo, prečo som po prvom skoku odstúpil

Carl Lewis – trieda sám o sebe
Na „Večere s hviezdami“
v Gothenbergu vo Švédsku. Carl Lewis
pred Samom Mingsom (zakladateľom
organizácie Laickí svedkovia pre Krista)

zo súťaže v skoku do diaľky. Ja som však vedel, že týmto skokom pravdepodobne vyhrám súťaž a namiesto toho, aby som sa pokúsil prekonať rekord Boba Beamona, rozhodol som sa odpočívať a šetriť si sily na ďalšie súťaže, ktorých som sa mal zúčastniť v nasledujúcich dňoch.

Viem, že mi Boh doprial, aby som bol rýchly, ale myslím si že po uliciach chodí mnoho ľudí, ktorí vedie bežať tak rýchlo ako ja. Ja sa iba snažím využiť môj Bohom daný talent čo najlepšie. Viem, že cez Ježiša môžem mnoho dosiahnuť. On je tou mocou, ktorá podporuje moje sily.

Moji rodičia zohrali v mojom živote významnú úlohu nielen v atletike ale i v duchovnom zmysle. Na začiatku mojej kariéry si našli čas a založili ľahkoatletický klub, čím umožnili, aby sme sa so sestrou Carol dostali do športu.

Presne mesiac pred smrťou môjho otca sme sa zišli v našom dome v New Jersey. Otec hovoril, že nám Boh dáva silu a útechu pri všetkom, čomu musíme čeliť. Nezáleží na tom, aké ťažké sa to môže javiť, Jeho milosti a lásky sa nám dostane v dostatočnej miere. Po otcovej smrti sme sa zomkli ešte tesnejšie. Keď má niekto z nás nejaký problém alebo potrebu, sme tu jeden pre druhého.

Dnes mám možnosť hovoriť k mnohým mladým ľuďom o Ježišovi. Je to tá najdôležitejšia vec, akú som v živote robil. Pokoj duše a radosť, ktorú zažívam ako kresťan, je niečo, čo si nemôžem nechať len pre seba.

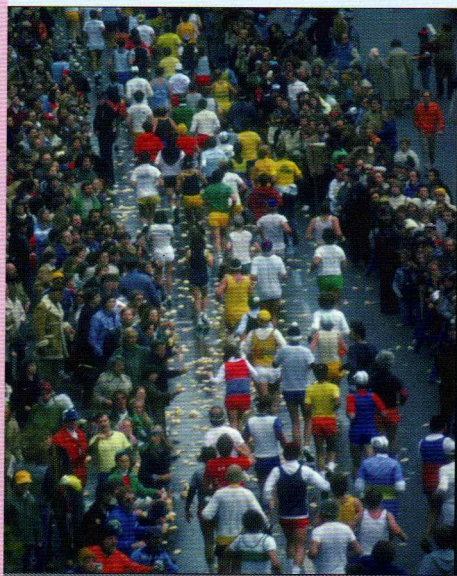
Ako sa to stáva mnohým známym osobnostiam, v priebehu rokov a o Carlovi Lewisovi alebo v jeho mene napísali i veci, s ktorými nesúhlasí. Carl Lewis miluje Pána Ježiša Krista a hľadá príležitosť slúžiť Mu vo všetkom, čo robí. Carl Lewis prehovorí v utorok 30. júla 1996 večer na olympijských hrách v Atlante. Toto podujatie bude sponzorovať viacero kresťanských organizácií. Bude to po tridsiaty piaty krát, čo sa bude Lewis deliť so svojou vierou na medzinárodnej súťaži. Na olympijských hrách sa Carl pokúsi po štvrtýkrát za sebou vyhrať zlatú olympijskú medailu v skoku do diaľky.

Plán pre môj život

Richard Nerurkar

Richard Nerurkar bol po niekoľko rokov úspešným atlétom. Trikrát vyhral anglický šampionát v cezpoľnom behu. Na dráhe skončil piaty v behu na 10 000 metrov na svetovom šampionáte v Tokiu v roku 1991 a bežal vo finále na olympiáde v roku 1992. Do svetovej triedy sa však dostal až v roku 1993, keď presedlal na maratón. Skutočne dospel na maratón svetového pohára v San Sebastian v októbri 1993. Toto bol jeho druhý významný maratón, na ktorom sa zúčastnil, pričom ten prvý vyhral. Richard si udržoval tempo, po štyroch kilometroch sa dostal do vedenia a potom mu už nikto nestačil.

Vo veku 16 rokov sa Richard rozhodol nasledovať Ježiša. „Môj brat sa stal kresťanom o pol roka skôr a pracoval v mládežníckej skupine. Pozval ostatných členov rodiny na jedno podujatie blízko Leedsu. I ja som tam bol a odovzdal som svoj život. Predtým ma viedli k tomu, aby som chodieval do kostola – bol som pokrstený a birmovaný v anglikánskej cirkvi, ale v skutočnosti to pre mňa nič nezname-

nalo. Od okamihu svojho osobného odovzdania som sa oveľa viac angažoval v kresťanskom mládežníckom spoločenstve.“

Richard chápe beh a atletické súťaže ako súčasť Božieho plánu pre jeho život a verí, že jeho viera má rovnaký vzťah k tejto stránke jeho života ako k ostatným stránkam. „Keď sa stanete kresťanom, dívate sa na veci ináč. Jedna skutočnosť, ktorú si uvedomujete, je, že všetko, čo máte, stvoril Boh a že talent je dar. Je dôležité uvedomiť si (ako to hovorí Biblia), že „všetko konám skrze Toho, Ktorý ma posilňuje“. Počas uply-

Správne priority Kriss Akabusi

Minulé Vianoce sa začala ďalšia zmena v kariére Krissa Akabusiho. Väčšina športovcov má problém vyrovnáť sa s ukončením kariéry, Kriss však využil každú zmenu na svoj rozvoj. Tak, ako cítil, že ten rozhodujúci prechod z behu na 400 metrov na voľnej dráhe na beh na 400 metrov cez prekážky v roku 1986 – ktorým sa stal z priemerneho medzinárodného atléta jedným z atlétov skutočne svetovej triedy – pochádzal od Boha, takisto videl Božiu ruku i vo vývoji svojho života mimo bežeckej dráhy.

Teraz je Kriss „konzultantom pre médiá a styk s verejnosťou“. Jeho hlavným poslaním je prezentácia športovcov, ktorý vytvorili nový rekord. Jeho nákazlivý smiech však možno počuť v rôznych televíznych programoch. Pri spomienke na množstvo atletických medailí môže byť Kriss z každého hľadiska spokojný. Bola to dlhá cesta z detského domova, kde strávil detstvo.

Kriss sa narodil nigérijským rodičom v Anglicku. Keď mal tri roky, rodičia sa vrátili do rodnej krajiny a jeho nechali u prvej z niekoľkých pestúnskych rodín, ku ktorým sa za svojho detstva dostal. Keď mal osem rokov, vypukla vojna v Biafre a peniaze, ktoré posielali

jeho rodičia, prestali prichádzať. Úrady ho poslali do detského domova.

„Ľudia v detskom domove,“ hovorí Kriss, „robili čo mohli, ale nemali čas, aby nás naozaj milovali, aby si nás posadili na koleno a pomaznali sa s nami. Bolo to tak, že vždy, keď mi začali preukazovať svoju lásku, preložili ma do iného domova. Vždy som býval veľmi tvrdou osobnosťou a svoju lásku som nikdy nedával príliš najavo. Nemôžete predsa dať najavo to, čo ste nikdy nemali.“

Vo veku 16 rokov Kriss vstúpil do armády. Keď slúžil v Lippstadte v Nemecku, spoznal sa s učiteľkou telocvičku menom Monika, ktorá sa stala veľmi dôležitou postavou v jeho živote. „Ona ma predstavila svojim priateľom v atletickom klube v Guterslohe a ja som poprvýkrát začal vážne trénovať. Monika sa neskôr stala mojou ženou.“

**Do roku 1990 sa stal
majstrom Európy a
Britského spoločenstva
národov**

Nakoniec behával za Britániu preteky na 400 metrov. Na olympiáde v roku 1984 získal striebornú medailu v štafete na 4 x 400 metrov. V roku 1986, uvedomiac si, že v štyristovke sa na špičku nedostane, presedlal na inú súťaž. Keďže Británia v tom čase nemala prekážkarov na 400 metrov, rozhodol sa Kriss pre túto disciplínu.

Do roku 1990 sa stal majstrom Európy i Britského spoločenstva národov. Po sebe získal bronz na majstrovstvách sveta a na olympijských hrách.

Táto zmena sa udiala spolu s inou významnou zmenou v jeho živote. V roku 1986, keď Kriss cestoval na hry Britského spoločenstva národov,

som tvrdý.,, Kriss vie, že sa v ňom skrývala hlboko zakorenená neistota, bol však príliš hrdý – alebo príliš zbabelý – aby to priznal.

„Od mlada som si tiež zvykol požadovať materiálne veci. Keď som chcel auto, šiel som a kúpil som si ho. Keď som chcel vidieť svet, cestoval som.

hľadal zmysel svojho života. Úspech si predstavoval tak, že úspešný je ten „kto má najviac vecí.“ V tom čase už mal „veľký dom, elegantné auto, okúzľujúcu ženu a peňazí viac, než som potreboval.“ Napriek tomu však nebol spokojný.

„Bol som obľúbený človek,“ hovorí Akabusi, „alebo som si to aspoň myslel. Musel som sa vždy presadiť. Bolo to tak, ako keby jeden z mojich hlavných cieľov bolo každému ukazovať, aký

Spomínam si, ako som kupoval svoj prvý mercedes. Vtedy som si myslel, že som To už dosiahol, nikdy som však nebol spokojný. Len čo som niečo získal, už tu bolo čosi iné, čo som chcel mať. Vedel som, že takto sa ďalej žiť nedá.“

Keď Kriss v roku 1986 prišiel na hry Britského spoločenstva národov do Edinburghu, našiel na posteli Nový zákon. „Počas hier som ho celý prečítal. Spočiatku bola pre mňa Biblia iba

akýsi príbeh.“ Pri inej príležitosti, počas tréningového tábora v Irvine v štáte Kalifornia, volal k Bohu a prosil Ho, aby sa mu sám odhalil. V tej noci, o tretej ráno 14. apríla 1987, mal „videnie“.

Bolo to, ako keby som plával za hlavou, ktorý hovoril: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate, a ja vám dám odpočinúť.“ Kriss spoznáva Ježiša a nahlas k Nemu volá. Z hĺbky svojej bytosti pozýva Krista do svojho života. Ako to urobil, hovorí Kriss, „zostúpil na mňa úžasný pocit. Všetko bolo nové. V to ráno som sa cítil tak úžasne! Vedel som, že keby som teraz zomrel, dostal by som sa k Ježišovi.“

Kriss našiel novú motiváciu

Jedna z mnohých zmien, ktoré potom v Akabusioho živote nasledovali, bol hlboký vnútorný pokoj. Avšak ešte významnejšou zmenou bola schopnosť vyjadrovať a prijímať lásku. Vo všetkom hľadá v prvom rade Krista. Či hovorí na školských zhromaždeniach, pri motivačných príhovoroch na obchodných konferenciách, pri prezentácii programu ceny vojvodu z Edinburgu, na superškolách CICA, pri rozpravách v oxfordskom alebo cambridgeskom zväze, jeho poslanstvo je vždy to isté. „Pracujte usilovne, aby ste dosiahli všetko, čoho ste schopní, ale predovšetkým, bez Boha nenájdete v živote zmysel ani uspokojenie.“

Kriss hovorí: „Keď som sa stal kresťanom, veľa som hovoril v cirkevných spoločenstvách. Bol som taký oduševnený pri svojom rozprávaní o Kristovi, že som nič nechcel vynechať. Keď sa však na to teraz späť pozerám, cítim, že mnohé z týchto príležitostí by sa dali využiť lepšie, pretože mnohí

z ľudí, ku ktorým som hovoril, už boli kresťanmi. Po bohoslužbách som namiesto rozprávania o Ježišovi hovoril o atletike a dával som autogramy. Teraz sa cítim oveľa lepšie, keď hovorím vo svojom vlastnom cirkevnom spoločenstve, kde ma ľudia poznajú a vedia posúdiť, či sa moje skutky zhodujú s mojimi slovami.

„Verím, že ma Boh povoláva predovšetkým k tomu, aby som svedčil ľuďom, ktorých stretám pri svojej práci a cez médiá, a nie k tomu, aby som bol „ctihodným“ kresťanom.“ ●

Krst v Duchu Svätom

Niektoré príbehy, uverejnené v tomto čísle časopisu HLAS hovoria o krste v Duchu Svätom. Je to biblická skúsenosť, zasľúbená nasledovníkom Ježiša Krista. Jej účelom je obdarovať kresťana mocou, aby mohol konať Božiu vôľu. Biblia o tom často hovorí v knihe Skutkov apoštolov. Ak máte záujem o ďalšie informácie, skontaktujte sa so skupinou IZOPE vo vašej oblasti (pozri str. 18).

Pokračovanie zo strany 5 **PLÁN PRE MÔJ ŽIVOT** **RICHARD NERURKAR**

nulých trinástich rokov som sa modlil, aby všetko, čo robím, bolo na Božiu slávu. Teraz sa ako atlét usilujem súťažiť na Jeho slávu. “

Richard tiež pracuje ako riaditeľ projektu Cirkevnej misijnej spoločnosti pre východnú Európu. Táto spoločnosť poskytuje pomoc a podporu tamojším cirkvám – je to v úplnom protiklade so súperením v atletike.

Po dosiahnutí štvrtého miesta na majstrovstvách Európy '94 a siedmeho na majstrovstvách sveta '95 je pre rok 1996 jeho cieľom olympijská medaila. ●

Prečo tá prázdnota?

Ohromený svojou vlastnou smrteľnosťou som stál nad rakvou mojej matky a myslel som si: „Humberto, čo si to urobil so svojím životom?“ Uvedomoval som si, že sa jedného dňa budem musieť zodpovedať Bohu. V tom okamihu som vedel, že sa veci musia zmeniť.

**Humberto Arguello
Managua, Nicaragua**

kach a nevedeli, ako mi majú prejaviť svoju lásku. V dôsledku toho bolo i pre mňa ťažké prijímať a prejavovať lásku. Vždy som si myslel, že sa láska musí zaslúžiť a bol som veľmi nezávislý.

Keď som sa vrátil domov, pozvalo ma o pár dní neskôr niekoľko mojich priateľov na obed so skupinou podnikateľov. Ukázalo sa, že je to obed Medzinárodného spoločenstva podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Počúval som rečníka, ktorý mal odpovede na všetky svoje otázky. Vysvetlil, ako Ježiš zmenil jeho život. V ten deň som odovzdal život Bohu. Požiadal som Boha, aby ma viedol a riadil.

Obaja moji rodičia v mladom veku osireli. Vyrastali v ťažkých podmien-

V presvedčení že finančný úspech je najlepší spôsob ako získať uznanie, vynaložil som všetko svoje úsilie týmto smerom. Toto si vybralo ťažkú daň na mojom manželstve a mojej rodine. Vtedy som si neuvedomoval, aké dôležité bolo to, čo som vtedy už mal. Čím viac sa zhoršovala situácia v rodine, tým viac som sa sústreďoval na svoju prácu, nemravné vzťahy a hazardné hry. Mohol som však robiť čo som chcel, nič nemohlo naplniť moju prázdnotu. Dokonca aj keď som chcel veci napraviť a začať znovu, problémy sa vždy vrátili. Nikdy som vtedy nechá-

pal jedno – že problém nespočíva v okolnostiach, ale vo mne!

Keď v Nikarague vypukla revolúcia, bol som nútený utiecť a všetko zanechať. Spočiatku som si myslel, že je to

vom FGBMFI sme sa za posledných osem rokov stretli s mnohými ľuďmi, ktorí potrebovali pomoc. Dokonca i moje deti hovoria svojim priateľom, že Ježiš je odpoveďou.

Moja manželka sa mi stala priateľom, ktorému sa môžem zdôveriť so všetkým. Teraz chápem, že moja úloha otca je viac, ako len uspokojovať fyzické potreby. Moje deti ma potrebujú! **Teraz** som pochopil, prečo bol môj život taký prázdny.

Ale tu ešte nie je koniec. Boh

príležitosť začať celkom nový život, ale čoskoro som si uvedomil, že to, čo hľadám, nenachádzam.

Nič sa nezmenilo až do toho dňa, keď som na stretnutí FGBMFI odovzdal svoj život Ježišovi Kristovi. Pochopil som, že Boh má plán pre môj život, že On má všetky odpovede, ktoré som toľké roky hľadal. Začal som pravidelne čítať Bibliu a spôsob môjho myslenia a konania sa úplne zmenil. Zmenil sa i môj rodinný život. K manželke a deťom som si vytvoril nový vzťah. Konečne som spoznal, čo je to láska!

Dosvedčujúc hlbokú zmenu v mojom živote, moja manželka a deti tiež napokon odovzdali svoje životy Ježišovi. Dnes vládne v našej rodine Boh. Toto nám prinieslo pokoj a pocit spolupatričnosti, o akom sme nikdy ani len nesnívali, že by mohol existovať.

Od toho času nám Boh umožnil, aby sme oslovovali a pomáhali i iným ľuďom v rovnakej situácii, v akej sme boli my. Veľmi sme túžili podeliť sa o to, čo Pán Boh urobil v našich životoch a v našej rodine. Prostredníctvom

chce mať účasť i na mojej práci. Skutočnosť, že Boh je i tu na prvom mieste, znamená, že svoje obchodné záležitosti musím viesť Jeho spôsobom. Zistil som, že bez všetkého obvyklého stresu a úsilia Boh požehnal moju prácu a že ani tu nemám problém dosahovať úspechy.

Humberto Arguello je národným predsedom FGBMFI v Nikarague. Jeho prvé manželstvo sa skončilo rozvodom. Z tohoto manželstva má tri deti a štyri vnúčatá. Tesne pred revolúciou sa znovu sa oženil. Z tohoto manželstva má päť detí.

Ciel' a zmysel

Ján Chleben, Ružomberok, Slovensko

Narodil som sa v rodine, kde matka bola znovuzrodená kresťanka. Otec o sebe hovoril, že je katolík, hoci do kostola nechodil pravidelne. Pre pokoj v rodine som na pobožnosti chodil raz s otcom do kostola a raz s matkou na zhromaždenia. Už keď som bol dieťa, vplývalo na mňa prostredie v kostole i prostredie na zhromaždeniach. V kostole bolo plno sôch, ktoré pôsobili odstrašujúco, a ľudia sa im dokonca klaňali a uctievali ich. Na ľuďoch, ktorých som poznal, som často pozoroval, že sa v kostole správajú celkom inak, než akí v skutočnosti sú. Hlavne pred sochami sa tváрили zbožne a sväto, ako keby ich tie sochy videli a počuli. Dokonca sa s nimi i rozprávali a modlili sa k nim. Ale keď bolo po bohoslužbách a oni vyšli von, opäť to boli tí ľudia, ktorých som poznal – kliali, nadávali, alebo šli z kostola

rovno do krčmy. Naopak, na zhromaždeniach, na ktoré som chodieval s matkou, som sa stretával s milými a ochotnými ľuďmi, ktorí to, čo počuli z Písma, i zachovávali. Teda už ako dieťa som mohol pozorovať rozdiel v učení i v uplatňovaní počutého Slova v živote. Vidieť som to mohol i na svojich rodičoch. Otcovi stačilo zájsť do kostola raz za čas, pretože pán farár vraj povedal, že stačí byť katolíkom, sem – tam sa vyspovedať a nebo máš isté. Pre matku bol veľmi dôležitý čo najčastejší styk s veriacimi, spoločné modlitby a správny osobný vzťah k Bohu. Toto bolo vidieť i v jej každodennom živote. Otcovi sa to však nepáčilo, a preto došlo k nedorozumeniu. Ja som ten rozdiel videl a už ako dieťa som začal rozmýšľať, kde je vlastne pravda. Neskôr otec prestal do kostola chodiť celkom a začal brániť i matke. Odmietla, a tak rozhodol, že ona na zhromaždenia chodiť môže, ale deti nie a že ich výchovu bude viesť on v svetском duchu. Myslel si totiž, že ná-

boženstvo z nás urobí nepriebojných a obmedzených ľudí, závislých na nejakom – možno neexistujúcom – Bohu. Vraj sa nebudeme vedieť uplatniť v živote. Budúcnosť však ukázala pravý opak jeho slov.

Sme traja súrodenci, ja som najstarší. V tom čase som mal 12 rokov, takže si dobre pamätám na to, čo matka pre Boha a pre nás vytrpela. Keď matka nesúhlasila s otcovou výchovou, prišlo duchovné rozdelenie. Otec doma už nezniesol žiadnu kresťanskú literatúru. Nemohol som pochopiť, čo má otec proti Biblii, veď i naďalej sa považoval za kresťana. Biblia je predsa kniha všetkých kresťanov a ukazuje nám cestu do neba! Možno i tieto skúsenosti z vlastnej rodiny ma priviedli k skorému hľadaniu skutočnej pravdy. Často sme sa všetci spoločne modlievali za to, aby sa Boh vo svojej pravde dal poznať i otcovi, žiaľ, nestalo sa tak. Diabol cez otca útočil čoraz viac. Ja som v tejto ťažkej situácii musel rodinu opustiť – musel som narukovať. V roku 1981 otec zomiera a situácia v rodine sa mení.

Keď som chodil na základnú školu, povedal mi učiteľ telocviku, že môžem byť dobrým atlétom, pretože mám vrodenu rýchlosť. Ak budem tréningami svoj talent rozvíjať, môžem dosiahnuť pozoruhodné výsledky. Od detstva sa mi páčili športovci, vždy som chcel byť jedným z nich, a tak to, čo povedal učiteľ, ma potešilo. Začal som chodiť do miestneho ľahkoatletického klubu. Výsledky sa ukázali čoskoro a už v roku 1971 som sa stal dorasteneckým majstrom ČSSR v behu na 50 kilometrov v novom rekorde. V roku 1973 som sa dostal na vojnu do Armádného strediska vrcholového športu v Banskej Bystrici a od domova som bol vzdialený iba 56 km. I matka bola rada, pretože som mohol odskočiť domov a zistiť, čo je nové. V Banskej Bystrici som pôsobil 5 rokov. Mal som výborné tréningové podmienky, čo dokazujú i moje výsledky. Od roku 1975 až do roku 1979 som sa pravidelne stával majstrom ČSSR a vytváral som

rekordy. Zúčastnil som sa rôznych európskych pohárov a majstrovstiev Európy. Bol som v príprave na olympijské hry v roku 1980 v Moskve, ale pre zranenie som neštartoval. V roku 1981 som s aktívnou športovou činnosťou skončil.

V mojej športovej kariére však neboli prvoradá len dobré výkony, išlo i o to, aby som i v tomto prostredí bol dobrým kresťanom. V Bystrici som chodieval do kresťanského spoločenstva, ktoré ma duchovne podporovalo. Potreboval som to, keď som chcel vo svojom prostredí hovoriť ľuďom o Ježišovi. I keď medzi mojimi kolegami bolo veľa ateistov, mnohých svedectvo o Ježišovi zaujalo a verím, že nič z toho, čo som urobil, nebolo zbytočné.

V roku 1980 som sa oženil. Mám dobrú manželku a tri deti. Bývame v Ružomberku, ja pracujem ako kameňár – vysekávam písmo do kameňa. Ako rodina sa snažíme žiť víťazný život v Kristu a byť svedectvom pre ľudí okolo nás. Vieme, že Boh má s každým svoj plán. Veriacich používa na rôznych miestach, aby cez nich zjavil pravdu neveriacim a my sme povinní prijímať toto povolanie.

Ak si neveriaci a hľadáš správnu cestu, či zmysel života, hľadaj ich v Božej pravde. Ľudia často hľadajú zmysel a náplň života vo všeličom – v športe, v podnikaní, v jóge atď., a nevedia že hľadajú zle. Ja som bol športovec, ale zmysel života som v športe nenašiel, tým zmyslom bol pre mňa vždy Ježiš. V Jánovom evanjeliu 8, 31-32 sa píše: „Keď vy zostanete v mojom slove, v pravde, ste mojimi učeníkmi a poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ A vo verši 14, 6 zasa: „Ja som cesta, pravda i život. Nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.“

Toto je tá skutočne jediná pravda, ktorá každého, kto ju pozná, stavia na správnu cestu a dovedie ho k večnému životu. A ja som ju našiel.

Ján je členom FGBMFI.

Nijaké dohody!

Luxusné súkromné prúdové lietadlo nás priviezlo na Grand Prix v Hockenheime. Kožené sedadlá, veľké ako gauč, boli obrátené k sebe. Vynikajúce jedlo pripravené palubným kuchárom podávali krásne servírky. To bol vrcholný zážitok.

Robin Ashfield
Hants, Veľká Británia

Každý rok som si zdvojnásobil príjem predajom poisťiek. Keď som mal 26 rokov, bolo mojim cieľom zarobiť za rok 100 000 libier. Ak som niečo chcel, mohol som to mať. Pre moju manželku však náš život určite nebol rajom.

Lesina zažila, ako sa muž jej snov zmenil na nočnú moru. Pre ňu príbeh „z chudoby do bohatstva“ nebol iba rozprávkou. Hovorí: „Úplne to zničilo naše životy. Richard odchádzal pít šampanské a bolo jasné, že o mňa nedbá. Nestačilo, že zaplatil rundu pre svoj stôl, musel platiť celému baru. Potom prestal chodiť na noc domov. V tom čase som bola tehotná, v ôsmom mesiaci. Pripravovala som večeru, ale nedočkala som sa ani Robina, ani vysvetlenia.“

Manželka ma začala upodozrievať, že mám známosť a, nanešťastie, mala pravdu. Ako by to samotné nestačilo, bolo tu ešte i niečo iné. Nevedela, že moje pítie prerástlo v drogy. Keď to so mnou bolo čím ďalej tým horšie, myslela si, že je to kvôli alkoholu. Nakonca v blaženej nevedomosti zodpovedne polievala veľkú rastlinu v sklenníku – nevedela, že pestuje moje konope. „Keby som to vedela,“ hovorí,

„odišla by som od neho.“ Na vrchole svojej drogovej závislosti som na drogy míňal ročne 30 000 libier.

Moja nová firma, ktorá sa zaoberala predajom poisťiek a skupovaním dlhov, pomaly ale isto upadala. Zlaté časy pominuli. Vytvárali sme síce veľké príjmy, ale niektorí moji zamestnanci spôsobovali problémy. Jeden chlapík spreneveril 40 000 libier, čo vyvolalo obrovské ťažkosti. V tom istom čase ma zažaloval jeden klient. Na dovršenie toho všetkého som musel predať náš dom v Londýne, aby som mohol uspokojovať svoju závislosť na kokaíne. Presťahovali sme sa na vidiek a život išiel dolu vodou.

Prv, než som sa narodil, dostala sa naša rodina pod vplyv hinduistické-

ho „liečiteľa“. Lekári nedávali môjmu otcovi nijakú nádej, a tak sa naša rodina obrátila k alternatívnej medicíne. Jeho elixír priniesol zjavnú úľavu, čo sa javilo ako zázrak. Odvtedy bola naša rodina s „liečiteľom“ v úzkom styku. Keď som mal štrnásť rokov, priúčal ma stariec okultným silám a jasnovidectvu. Chcel, aby som robil divné veci s kry-

štálmi a kývadlami a tvrdil, že som vynikajúce médium.

Postupne som dospel k tomu, že jediným východiskom je samovražda. Zaliaty studeným potom som si sadol pod schody a strčil som si do úst hlaveň brokovnice. Pocítil som, ako sa kov pušky dotkol mojich zubov a zabolelo to. Chuť oleja bola odporná. Zohol som prst okolo kohútika a rozhodol som sa ho stlačiť a so všetkým skoncovať. Bol som však buď príliš opitý či otupený, alebo bol pri mne nejaký anjel – to sa nikdy nedozviem – ale tú spúšť som nestlačil.

V zúfalstve so išiel do kostola mysliac si, že sa azda nejako dohodnem s Bohom. Dohoda, ktorú som mal

na mysli, bola čestná, niečo ako: „Pozri, ak mi toto pomôžeš vyriešiť (pretože nikto iný mi s tým nepomôže), potom sa možno pridám k Tvojmu spolku, ale bude to musieť byť v môj prospech.“ Kostol bol prázdny, ale počuteľný hlas povedal: „Nijaké dohody!“ „Kto to povedal?“ Myslel som si, že azda pastor použil reproduktor, aby ma vyľakal, nikoho tam však nebolo. Zmätený som odišiel. S určitosťou som počul ten hlas, takže by v tom niečo mohlo byť a mal by som to skúsiť.

Potom začal ďalší hlas: „Ak pôjdeš takto ďalej, stratíš úctu k sebe.“ Potom som počul kadečo! Myslel som si, že šaliem, a tak som zvažoval dať sa vyšetriť v nemocnici. Vedel som však, že prv, než niečo urobím, musím si dať do poriadku svoje obchodné záležitosti. Môj účtovník nebol doma, a tak som situáciu vysvetlil jeho žene Cris, ktorá sa bez môjho vedomia spolu s mojou manželkou za mňa predchádzajúcich deväť mesiacov modlila.

„Teraz prebieha boj,“ povedala a naliehala, aby som požiadal Boha o pomoc. V hneve som odišiel domov. Lesina ma neskôr našla plakať. „Teraz prebieha boj,“ povedala. Na druhý deň som šiel navštíviť svojho advokáta Petra Spreckleyho, ktorý mi povedal: Teraz prebieha boj.“ Myslel som si, že je to sprisahanie! Peter sa však nedal odradiť a povedal, že Ježiš stojí pred dverami môjho života a klope. „Musíš

Mu tie dvere otvoril a pozvať Ho,, poradil mi.

Peter sa modlil za moju ochranu a ja som konečne pocítil pokoj. Potom ma pozval na stretnutie Medzinárodnej spoločnosti podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI), ktoré sa konalo v ten deň. Nebolo to prvýkrát, čo ma Peter pozýval na takéto stretnutie. Pozýval ma celé roky, ale doteraz som si vždy našiel výhovorku, aby som neprišiel. Tentoraz som si pomyslel: „Čo už môžem stratiť?“

Rečník citoval ten istý verš Biblie, ktorý mi predtým citovala účtovníkova žena – o tom, že nám Boh chce dať dobré veci. To bolo príliš veľa náhod. Vedel som, že je to skutočnosť, že to nie je iba mámenie. Tí ľudia boli profesionálni podnikatelia, ktorí obetovali čas, keď mohli zarábať peniaze, aby rozprávali ľuďom o Ježišovi.

Nakoniec som prišiel dopredu a požiadal som o modlitbu. Rečník sa ma spýtal, či som sa niekedy zaoberal okultnými praktikami, ako je bosoráctvo a špiritizmus. Povedal som, že áno a začali sme sa modliť. Povedal som: „Bože, ľutujem. Ježišu, príď do môjho života!“ Boj, ktorý začal, teraz vrcholil.

Povedali mi, že sa musím oslobodiť od slobodomurárstva – bol som slobodomurárom tretieho stupňa. V ten večer som spálil svoju zásteru, rukavice, košeľu a tiež niekoľko okultných kníh vonku v ohni. Napodiv, vždy, keď som sa priblížil k ohňu, zbadal som, že vydávam zvieracie zvuky, zavýjam a vrčím a neovládateľne sa trasím.

Nasledovali ďalšie obdobia modlitieb, boj pokračoval, až som sa nakoniec úplne zbavil démonických duchov, ktorí mali taký strašný vplyv na môj život.

Krátko nato istý priateľ symbolizoval Božie odpustenie skutkom, ktorý urobil Ježiš svojim učeníkom. Umyl mi nohy! Nasledovalo niečo pozoruhodné. Ako

mi začal utierať nohy, začal ma Boh naplňať svojím Svätým Duchom. Bolo to, ako keby som sa naplňal zlatým svetlom – tým najkrásnejším svetlom, aké som kedy videl.

Vedel som, že Ježiš nie je hocikto. Bol Synom Božím a žije i dnes – On ma miloval a odpustil mi. Cítil som sa úplne prijatý, zbavený viny a bezvýhradne milovaný. Pochopil som, že Ježiš zomrel, aby som mohol mať vzťah so svojim Stvoriteľom. Bol to najpozoruhodnejší deň môjho života.

Môj život sa okamžite zmenil

Môj život sa okamžite zmenil. Závislosť na drogách a alkohole zmizla – len tak! Prestal som kliať, hoci som sa o to ani len nepokúsil. Tú zmenu si všimol každý, predovšetkým Lesina, ktorá hovorí: „Nemohla som pochybovať, zmena bola taká hlboká. Dokonca aj jeho záujem o domácnosť bol úplne iný. Vrátil sa mi muž, za ktorého som sa vydala.“

Priznal som sa so svojou neverou Lesine a ona mi odpustila. Dôsledkom toho bola obnova a premena nášho manželstva. Znovu som získal lásku svojej manželky.

Tak veľmi túžim spoznať Stvoriteľa sveta, ktorý rozmiestnil hviezdy vo vesmíre, ktorý ma miluje a nazýva ma svojím synom. Čo viac môžem povedať?

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto v Neho verí.“ (Ján 3:16)

Robin Ashfield je členom Chapter FGBMFI v Hants. S manželkou Lesinou majú dve deti – Jody a Katie.

Súhlasit' nestací

V septembri 1945 som nemozol začať chodiť do školy, pretože našu školu zničila, ako som si myslel, „milosrdná“ bomba. Musel som však chodiť na vyučovanie náboženstva. Neskôr, pri svojej birmovke, som mal strach zo skúšky, ktorá s ňou súvisela. V tú nedeľu, ako sme stáli pred plným kostolom, som si bol istý, že každý jeden, čo tam sedí, čaká len na to, kedy niekto z nás urobí chybu. U nás doma birmovku pokladali iba za ďalší krok k dospelosti, ale okrem toho jej prikladali iba veľmi malý význam.

**Eckart Freiherr von Eyb
Ebermannsdorf, Nemecko**

Počas služby v armáde na mňa zapôsobil náš kaplán. Bol to zaujímavý človek. Nanešťastie, hoci s nami chodil lyžovať a športovať, neviedol nás k ničomu hlbšie duchovnému. Keď som ukončil štúdia, spoznal som nádherné dievča a vzali sme sa. Život bežal celkom dobre, ale Boh v ňom nehral veľmi významnú úlohu.

V roku 1972 som ochorel a ležal som vo veľmi vysokej horúčke. Lekár povedal, že mám prasknuté slepé črevo. Operácia, ktorá nasledovala, bola pomerne komplikovaná, a trvalo mi dosť dlho, kým som sa zotavil. Vtedy som sa po prvý raz začal pýtať, čo by sa stalo, keby som zomrel.

Každý rok sme mali stretnutie našej maturitnej triedy. Jeden rok prišiel rad na nás, aby sme boli hosťami. Napísal som si zoznam všetkých mien – jedno z nich bolo Ulrich von Schnurbein. Vedel som, že na stretnutie ešte nikdy neprišiel, a tiež že patrí k nejakej kresťanskej skupine. Ten rok však prišiel a návšteva bola veľmi vydarená. Pri stretnutí spomenul, že o tri týždne opäť príde do nášho mesta, Ambergu, ako rečník na večeri. Povedal som mu, že si ho prídem vypočuť.

Takto som sa ocitol na stretnutí pri večeri Medzinárodného spoločenstva podnikateľov zvestujúcich plné evanjelium (FGBMFI). Keď som

prišiel, všimol som si riadiel'a z ministerstva lešništva, kde som pracoval, a pomyslel som si, že keď tu je on, potom to musí byť v poriadku.

Ako Ulrich rozprával, mohol som potvrdiť, že väčšina z toho, čo hovoril, je pravda, podľa toho, čo som si o ňom pamätal. Preto, keď začal hovoriť o Ježišovi, zapôsobil to na mňa.

Elisabeth: To prvé stretnutie FGBMFI bolo veľmi zaujímavé. Jedna vec sa mi však nepáčila. Bolo to, keď rečník začal hovoriť o tom, ako sa modlí k Bohu, keď potrebuje miesto na parkovanie. Toto sa mi zdalo, ako keby z Boha robil niečo obyčajné. Na stretnutia sme prichádzali mesiac čo mesiac, ale to bolo všetko. Bola som praktizujúca katolíčka a myslela som si, že to stačí.

V úsilí o čosi viac ako povrchnú zbožnosť začal som sa viac a viac zaujímať o to, čo sa deje v mojom cirkevnom spoločenstve. Pamätám si jednu modlitbu, ktorú som často čítaval: „Pane, vkladám sa celý do Tvojich rúk. Urob so mnou, ako Ty chceš. Chcem byť tam, kde Ty chceš, aby som bol. Nehovorím, že pôjdem tam, kam ma posielaš, pretože som slabý. Odovzdávam sa Ti však, aby som Ťa nasledoval všade tam, kde ma Ty povedieš.“

Začal som čítať knihy a počúvať kazety z Chapter a niektoré som dal svojmu kňazovi. Hovoril o nich iba dobre. Po jednom stretnutí som nakoniec prišiel dopredu a požiadal som, aby sa za mňa modlili. Požiadal som Ježiša, aby osobne prišiel do môjho života a dal mi krst v Duchu Svätom.

Sprvoti som nepocítoval úplnosť svojej viery, ale začal som čítať Bibliu a modliť sa takmer za všetko – vrátane miesta na parkovanie. Keď sa zdalo, že deti dostávajú nádkhu, modlil som sa za ne. Často prichádzal viditeľný výsledok.

Raz Boh uzdravil moju chrbticu. Skúšali sme všetko, ale bez badateľného výsledku. Nakoniec som sa pri odchode z kostola potichu modlil: „Pane, videl som, ako si uzdravil toľkých ľudí, prosím Ťa, odstráň moju bolesť.“ Po príchode domov som začal pracovať v záhrade a zrazu som si uvedomil, že sa bolesť úplne stratila. Chrbtica je doteraz v poriadku a som za to vďačný. Ježiš ma vskutku celého naplnil svojou láskou, mocou a pokojom. On mi dáva smer. Čím viac Ho spoznávam, tým viac Ho milujem.

Eckart: Po prvom stretnutí FGBMFI sme sa vracali každý mesiac. Stretnutia sa nám páčili a súhlasne sme kývali hlavami nad tým, čo sa tam dialo. Potom sa v roku 1983 severobavorská konferencia konala v Ambergu. Posledný večer hovoril istý katolícky kňaz. Jeho posolstvo bolo jasne určené práve mne. Konečne som pochopil, že každý z nás musí osobne odovzdať svoj život Ježišovi Kristovi a uvedomil som si, že som to ja, kto sa musí rozhodnúť.

Bolo to jasné, premyslené rozhodnutie. Musel som sa však verejne prihlásiť k Ježišovi. Keď som sa rozhlíadal okolo seba, uvedomil som si, že sála je plná mojich susedov a priateľov, a zrazu nebolo ľahké prejsť dopredu a požiadať o takúto modlitbu. V tom okamihu vstala moja manželka a ja som jej povedal: „Vezmi ma so sebou.“ Tak sme prišli dopredu.

Keď sme prišli k jednému z rečníkov na konferencii, spýtal som sa: „Ak dám svoj život Ježišovi, čo bude s mojou kariérou?“, Myslel som si, že budem musieť ísť ako misionár do Afriky. „Budem musieť zmeniť povolanie?“ Ako sa ukázalo, Boh odo mňa nežiadal, aby som zanechal svoju prácu, alebo aby som odišiel do Afriky, bol som však na to pripravený.

SÚHLASIŤ NESTAČÍ

Pracoval som ako tajomník na ministerstve lesníctva. Keď môj šéf odišiel do penzie, jeho miesto ponúkli v celobavorskom konkurze. Aj ja som sa oň uchádzal. Ako mnohí iní, ktorí sa snažili využiť svoje kontakty, i ja som hovoril s tým najvplyvnejším, koho som poznal – s Bohom. „Ak je to Tvoja vôľa, že mám dostať to miesto, nech sa tak stane. Ak nie, nech vyberú niekoho iného.“

Všetci sa ma spytovali, prečo som taký pokojný. Vari už niečo viem? Ostatní boli totiž veľmi nervózni. V tom čase som bol veľmi zaneprázdnený rôznymi povinnosťami mimo svojej kancelárie. Dokonca ani nebolo možné, aby som sa vrátil do Ambergu v čase, keď sa so mnou mali pokúsiť spojiť. V ten týždeň sme boli na stretnutí FGBMFI v Beilngries a ja som požiadal, aby sa za mňa modlili. **To miesto som dostal.**

Modlil som sa v úrade za chorých a videl som, ako Boh koná. Predtým, než idem na pracovné stretnutie, požehnám tých, s ktorými mám hovoriť, v mene Ježiša – zvlášť vtedy, keď očakávam problémy. Výsledky sú úžasné.

Naučil som sa odpúšťať – a to znamená zabúdať – a zistil som, že je to často skúška vôle. Boh ma naučil, že dokonca i poctivé platenie daní je dôležité. Chcem byť spravodlivý vo všetkom. Je napríklad ľahké kupovať zemiaky alebo vajcia priamo od farmára bez dane, nerobím to však.

Boh toho toľko urobil v mojom živote. Môžem povedať jedno – že Ježiš je „gentleman“. Nikdy sa nikomu nevnučuje. Dlhो som počúval rečníkov a súhlasil som s nimi, ale nič to neosožilo, kým som Ho neprijal osobne. Ľudia sa snažia nájsť Boha mnohokrátymi spôsobmi, je však iba jeden spôsob – cez Ježiša!

Táto kniha hovorí o založení FGBMFI a je možné si ju zadovážiť v miestnych skupinách.

Informácie

FGBMFI Slovensko

P.O. Box 47, 958 06
Partizánske

Peter Stropach tel.:
07/849592

FGBMFI Čechy
P. O. Box 9 155 04
Praha 54

Drahý čitateľ! Možno, že pri čítaní tohto vydania časopisu Hlas si sa aj ty zamýšľal nad tým, či môžeš Boha osobne spoznať a mať Jeho pokoj vo svojom srdci. Ježiš povedal, že ak chceme spoznať Boha, ktorý je Duch, musí sa náš ľudský duch znovu narodiť. Ak to chceš osobne prežiť, mal by si:

1. Uznať pred Bohom, že si žil sebeckým životom a že si hrešil tým, že On nebol Pánom tvojho života a tým si sa od Neho oddelil. „Všetci totiž zrehšili a nemajú slávu Božiu“, Rim 3,23.

2. Vyznať svoje hriechy, obrátiť sa k Nemu, prosiť o Jeho odpustenie, pomoc pre taký život, s ktorým by bol On spokojný. „Ak sa nebudete kajať, všetci podobne zahyniete“ Lk 13,3.

3. Uveriť tomu, že Ježiš je Boží Syn a tým, že zomrel na kríži, zobral na seba tvoje hriechy preto, aby ti Boh odpustil. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život“ Jn 3,16.

4. Vyznať Bohu, že teraz robíš Ježiša Spasiteľom a Pánom svojho života. „Ak ústami vyznávaš Ježiša Krista a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš zachránený“ Rim 10,9.

Ak si po dôkladnom zvážení texty z Písma vztiahol na seba a chceš urobiť tento dôležitý krok, modli sa nahlas túto modlitbu: „Drahý Bože, viem, že som hriešnik a zahyniem. Vo svojom srdci verím, že Ježiš, Tvoj Syn, zomrel za všetkých hriešnikov, i za mňa a vylial svoju krv, aby očistil moje hriechy. Vyznávam, že Ježiš je Spasiteľom a Pánom môjho života a ďakujem za dar večného života. Verím, že mi pomôžeš žiť k Tvojej spokojnosti.“

Nespoliehaj sa na to, že tvoje pocity sú dôkazom tvojho prijatia u Boha. City sú nestále a tvoj vzťah k Bohu je založený na Jeho zasľúbeniach (Rim 10,13). Nehanbi sa a povedz iným o svojom vzťahu k Ježišovi (Mt 10,32). Denne sa modli a čítaj Bibliu (1Pt 2,2, Ž 37,4, Rim 8,14).

Ak si spravil toto najdôležitejšie rozhodnutie svojho života, prosíme, napíš nám, aby sme ti mohli poslať ďalšie informácie. Vyplň a pošli pripojený kupón.

„Full Gospel Business Men's Fellowship International“ je medzinárodné združenie kresťanských podnikateľov, ktorého účelom je:

1. Volať ľudí k Bohu a k Cirkvi prostredníctvom dosvedčovania Božej moci a prítomnosti v dnešnom svete posolstvom plného evanjelia plnému človeku.

2. Poskytovať základňu pre kresťanské spoločenstvo ľudí pod jedinou zástavou ich zážitkov v Ježišovi Kristovi posilňujúc ich, aby sa vracali späť do svojich cirkevných obcí občerstvení a obnovení. FGBMFI nie je ani cirkvou, ani sektou. Nemá kňazov, ani pastárov a nezakladá cirkevné obce.

3. Prispievať k väčšiemu zjednoteniu kresťanov.

HLAS

číslo 962

Toto je jedna z 26 verzií európskeho časopisu Hlas, ktorý vydáva v rôznych jazykoch medzinárodné ústredie FGBMFI pre Európu: 30 Mechelse Steenweg, B – 3000 Leuven, Belgicko, tel.: (016) 20 79 44, fax: (016) 20 79 31.

Vydavateľ: Blair Scott. **Asistent:** Donato Anzalone. **Sadzba:** Buro Robe. **Redaktor pre USA:** Jerry Jensen. **Redaktor pre južný Pacifik:** Mark Raffills. **Redaktor pre Áziu:** C. K. Lee. **CSLOV955.**

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL

- Týmto vás informujem o svojom rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Prosím vás, aby ste mi poslali brožúruku „Prijali Krista“.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie o tejto spoločnosti.
- Prosím o zaslanie podrobnejšej informácie, týkajúcej sa členstva v tejto spoločnosti.

Meno a adresa (píšte čitateľne)

HLAS č. 962

ŠPORTOVÉ SÚŤAŽE

Po tisícročia si muži i ženy namáhali a cvičili telá, aby získali uznanie z prvenstva. Vyžaduje to veľké odhodlanie a vytrvalosť. Carl Lewis prekonal toľko svetových rekordov, že je triedou sám osebe, hovorí však, že je pre neho i čosi dôležitejšie než šport. V roku 1993 sa na svojom druhom veľkom maratóne Richard Nerurkar dostal po štyroch kilometroch do vedenia a potom ho už nikto nemohol dosiahnuť. Takéto víťazstvá však nie sú prvotným cieľom jeho života. Podobne ako Kriss Akabusi, ktorý neľahkým spôsobom získal množstvo atletických medailí, i on našiel zdroj sily, ktorú potreboval pri prekonávaní prekážok..

Ak si chcete pre seba a svojich priateľov objednať viac výtlačkov Hlasu, prečítajte si informácie na strane 18

- **Plán pre môj život**
Richard Nerurkar
- **Správne priority**
Kriss Akabusi
- **Prečo tá prázdnota?**
- **Nijaké dohody!**
- **Súhlasit'**
nestačí

Full Gospel Business Men's Fellowship International

Ďalšie informácie si možno vyžiadať na adrese:
Nenechajte tento časopis umrieť... Dajte ho svojmu priateľovi.